

Веднѣжъ, вмѣсто нея, го посрѣщна бабичката. Тя, както винаги, седѣше и се усмихваше, наричаше се негова покорна слугиня, но онова, което му обади, бѣше равно на отказъ да идва вече у тѣхъ. Нейниятъ любимъ внукъ, свещеникѣтъ, захвана тя, запѣвайки се, намира за неудобна продължаването на какви да е сношения между неговата дъщеря и знатния момѣкъ и поиска незабавно тя да отпътува отъ Кенигсбергъ.

Едно писмо, запечатано съ жѣлтъ восѣкъ, бѣше нейното сбогуване:

„Милий, милий Болеславъ!

Баща ми ми заповѣдва да се раздѣля съ тебе, и азъ съмъ длѣжна да му се покоря. С'богомъ! Азъ ще те обичамъ винаги, винаги. Въ това ти се кѣля.

Твоя Елена“.

Набързо написанитѣ шестъ реда бѣха съвсѣмъ недостатѣчна храна за цѣлъ животъ желанія и лишения.

Ала нима смѣеше той да иска повече? Нима тя не му обѣщаваше любовъ и вѣрностъ тогава, когато всички странѣха отъ него?

Отъ тогава той мислѣше за нея като за светиия. Нейниятъ образъ се сливаше въ него съ образа на света Богородица, що бѣ видѣлъ въ храма, и когато мислѣше за нея, тя му се явяваше въ сияние, заобиколена отъ скринове и алени рози.

Да не бѣше толкова младъ, егоизмѣтъ и енергията биха му помогнали да се разправи съ нещастieto, ала при това дѣтско почитание къмъ бащата, което продължаваше да го мѣчи, той не само не смѣеше да си иска смѣтка, но дори и просто да се докосне до случившето се.

Той се възмути само при появяването на баща му.

Той бѣше вече навършилъ седѣмнайсетъ години и можеше подиръ нѣколко мѣсеца да постъпи въ университетъ, ако не му намекнатъ, че считатъ това за неже-